

A close-up, high-contrast portrait of a woman with light blue eyes and dark hair. The lighting is warm and soft, highlighting her facial features. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and out of focus.

Sari Turunen

Totuuden Torvi

Yhden suomalaisen naisen elämäntarina

TOTUUDEN

TORVI

© Sari Turunen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Nordestedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-015-7

Johdanto

Miten sain idean alkaa kirjoittamaan kirjaa?
Ensimmäisen kerran haaveilin kirjan kirjoittamisesta kuudesluokkalaisena, kun kirjoitimme koulussa äidinkielen kotitehtävänä tarinan. Haave jatkui läpi yläasteen. Äidinkielen aineista sain usein kiitettävän muutamia kirjoitusvirheitä lukuunottamatta. Vuosina 1997-99 kirjoitin monta isoa kierrevihollista novelleja. Ja yhden lähetin myös SinäMinä -lehteen, joka nuorten novellilehtenä tunnettiin. Fanitin tuohon aikaan nuorten kirjailijaa nimeltä Tuija Lehtinen, joka kirjoitti muun muassa Sara -kirjasarjan ja Megakesä -kirjan.

Vuonna 2012 eräs ystäväni ehdotti facebook-päivitykseni luettuaan, josko alkaisin kirjoittamaan blogia, ajatuksiani verkkoon, päiväkirjan muotoon. Kirjoitin hetken aikaa blogia, kunnes huomasin, ettei se ollut minun juttuni. Niimpä puolitoista vuotta myöhemmin, 2013 vuoden lopulla, koin, että nyt olisi lopultakin aika aloittaa kirjan kirjoitus.

Kirjan tapahtumat ovat omasta elämästäni. Kirja on samaan aikaan elämänkerta, kertomus henkisestä tiestäni kuin vertaistuki opus kaikille vastaavia kokeneille ja kenties suuri apu omien ajatustensa kanssa kamppaileville erityisherkillle, ylliluonnollisten kykyjen omaaville ihmisille, joita on ehkä katsottu kieroön elämänsä aikana heidän kerrottuaan läheisilleen kyvyistään ja ajatuksistaan

yliluonnollisista asioista. Kirjan kirjoitus oli hyvin terapeutista. Kuin sipulia kuorittaessa, käsittelin kirjoittaessani asiat moneen kertaan läpi eri kerroksilta, eri tulokulmista. Tunnen, että kirjan saatuani valmiiksi, olen päässyt ”sipulin ytimeen” ja saanut poistettua viimeisenkin kiinnipitävän voiman itsestäni. Menneet ja solutasolle kiinnittyneet muistot pitävät meitä otteessaan ja siten estämme itse itseämme elämästä elämää, jollaisen jokainen meistä ansaitsisimme. Hukkaamme menneissä roikkuamalla uskon unelmiin ja rohkeuden toteuttaa unelmia. Menneissä roikkumalla emme uskalla puhua totuutta, vaan valehtelemme itsellemmekin päivittäin, jonka takia yhä uudelleen ja uudelleen pysähdymme pohtimaan, miksi elämme niin vaikeaa elämää. Aina emme edes huomaa roikkuvamme menneissä ja usein kuulen sanottavan: ”En mä edes mieti mun menneisyyttä. Olihan siellä kaikkea paskaa, mutta en mä sitä mieti.” Jos ei mieti, miten ”muistaa” sen kaiken paskan? Toista mitä olen kuullut sanottavan: ”Tottakai mä mietin mun menneisyyttä. Ei se vaikuta mun tähän hetkiseen elämään, vaikka mä sitä mietin. Mä oon selvinnyt niin helvetin monesta ongelmasta ja tilanteesta, että todellakin mä muistelen mun mennyttä, enkä halua edes päästää siitä irti, koska en mä roiku siellä tai elä sitä menneisyyttä, vaan muistelen aina silloin tällöin, koska oli siellä paljon hyviäkin hetkiä.” Tottakai. Hyviä hetkiä onkin ihana muistella ja tällöin energia niissä on hyvää, mutta sellainen jatkuva palaaminen menneiden muistelemiseen, ajatteluun, pohdintaan: ”Jos olisin päättänyt silloin näin...”

Jos huomaat ajattelevasi jollain tavalla näistä yllämainituista tavoista, saatat olla kiinnittyneenä menneisyyteesi ja se saattaa olla syy siihen, miksi tämän hetkisessä elämässä tuntuu jatkuvasti olevan vastoinkäymisiä. Näin olen ainakin omalta kohdalta huomannut. Ja paljon on myös sellaisia, mistä en ole aiemmin ollut tietoinen, mutta tarkempaa tutkimusta tehtäessä on selvinnyt, että nuo pitävät minua kiinni menneessä.

Uskon, että kirjan tapahtumat ja kokemukset koskettavat monia ja jokainen voi löytää kirjasta palan omaa itseään, jollei jopa nähdä peilinä oman itsensä. Uskon, että tapahtumat nostavat lukijoilla pintaan omia kokemuksia ja siten voimakkaita tunteita. Kohtaa kirja avoimin mielin, anna tunteiden nousta pintaan. Nyt on sinun aikasi alkaa loistamaan ja löytää oma tiesi omaan totuutesi ja elää unelmiesi elämää.

Omistan kirjani itseni lisäksi kaikille, jotka ovat tukeneet kirjani kirjoittamista ja olleet tukenani joka hetki elämässäni. Te rakkaat olette luoneet minun kanssani minulle elämän, jota rakastan. Ja minä itse opittuani kuuntelemaan itseäni, olen parantanut elämäni entisestään.

Kiitokset: Jenna Salo, Pauli Liikala, Enni Ylenius, Boogie Mustonen, Näkijä Terhi Susanna, ”pikkusiskoni” Niina, aviomieheni, lapseni. Jokainen ovat omalta osaltaan olleet tukemassa tätä ja heille olen tästä kirjaprojektimatkastani kiitollinen. Aikaa tämä vei, koska toisinaan vihasin edes jatkaa

kirjoitusta ja monet kerrat pistin kirjoituksen tauollekin, koska minua ahdisti kirjoittaa asioista, jotka luulin jo käsitelleeni. Tässä hyvä muistutus siitä, että sen minkä taakseen jättää, sen edestään löytää. Aina lopulta.

Kerron tarinan muodossa lapsuus- ja nuoruusajoistani, kuinka kaikki alkoi, taustat perheestäni, jotta saatte kokonaiskuvan, miksi kirjoitan näistä elämäni tapahtumista, joita kirjassa tulee esiin ja miksi kannustan juuri sinua puhumaan tunteistasi, ihan kenelle tahansa, jos et ammattilaiselle, niin jollekin ulkopuoliselle, esim. minunlaiselleni energiaterapeutille tai ihmiselle, joka on itse kokenut vastaavaa. Netti on täynnä erilaisia ryhmiä, joissa voi keskustella vertaistuellisesti elämästään, myös nimettömänä.

Toivotan jokaiselle lukijalle nautinnollista matkaa minun menneisyyteni ja nykyisyyteni parissa. Toivon teiltä palautteita, joita voitte kirjoitella facebookin kautta www.facebook.com/Sartsa83 tai sähköpostitse, osoitteeseen: sarianneliturunen@gmail.com

Kirjan julkaisun jälkeen avaan myös omat kirjailija sivuni, jonka kautta voi laittaa viestiä. Jos olet facebookissa, seuraile ja pääset mukaan arvontoihin.

Kiitos!

(Huom. Nimet ovat omaa nimeäni lukuunottamatta keksittyjä päähenkilöiden yksityisyyden suojaamiseksi.)

Turva

On ihan okei tuntea ja näyttää tunteensa. Jos olet oppinut kotonasi siihen, että pitää käyttäytyä hyvin, ei saa itkeä, pitää totella ja olla hiljaa – et ole saanut kaipaamaasi lapsuutta ja todennäköisesti aikuisena jossain kohti tämä alkaa purkautumaan ahdistuksena ja pelkoina, mahdollisesti, mutta ei välttämättä masennuksena, mielialahäiriöinä, psykoosina, skitsofreniana ynnä muina mielen ongelmina. Jokaisessa kodissa pitäisi lapsen saada tuulettaa tunteitaan. Kiukutella, jos kiukuttaa. Saada vanhemmiltaan niin turvallinen ympäristö, jotta uskaltaa huutaa ja raivota aina kuin siltä tuntuu. Se helpottaa lasta ja aikuisena mieliala on paljon parempi yleisesti kuin heillä, jossa on joutunut jo pienestä saakka luomaan itse oman turvansa ilman rakastavaa aikuista tukenaan.

Minä olisin halunnut olla lapsi. Olisin kaivannut enemmän turvaa ympärilleni. Olisin kaivannut enemmän tukea, ymmärrystä ja rakkautta. Mutta vaikka en saanut sitä, en ole seonnut, koska en ole tavanomainen ihminen. Olenko ihminen laisinkaan? Luulisin niin.

Olisin halunnut olla juuri sellainen kuin olin, mutta pelkäsin, koska en kokenut saavani ymmärrystä osakseni. Kotiympäristöni oli epävakaa. Isä lähti toisen naisen matkaan ennen kuin ehdin täyttämään

10kk. Isän roolia veti elämässämme isän jälkeen tullut mies, joka oli lottovoitto isän tilalle. Hän toimi isänä, rakasti meitä kuin omia lapsiaan ja oli äidilleni hyvä mies. Valitettavasti hän menehtyi 1989, minun ollessa 5-vuotias. Äiti murheen murtamana haki turvaa alkoholista ja kapakoista. Ja pian hänen mukanaan ilmaantui mies, joka muutti meidän elämän.

Sarin Tarina

Oli 27.3.1983, maaliskuinen iltapäivä Tampereen Yliopistollisessa keskussairaalaassa. Nainen oli saapunut synnyttämään monen vuoden tauon jälkeen pientä ihmistä maailmaan. Tietoa ei ollut sukupuolesta, mutta niin nainen kuin kotiin jäänyt 11-vuotias poikakin olivat sitä mieltä, että vauva olisi tyttö. Monen tunnin tuskien jälkeen, imukupin avustamana kello 14.23 syntyi lopulta pieni vaaleanpunainen kirkuva ihmislapsi. Kätilö nosti vauvan takapuolen naiseen päin ja sanoi: ”Onneksi olkoon, saitte tytön.” Naisen aviomies, tytön isä ei ollut synnytyksessä mukana. Hän ei tullut edes sairaalaan katsomaan, eikä hakemaan äitiä ja tyttövauvaansa kotiin. Vauva oli saanut alkunsaakin vahingossa, sillä naisen kierukka oli pettänyt ja hän oli raskautunut.

Tytön isä ei kiinnostanut tämä toinen syntynyt lapsi laisinkaan. Hän ei iloinnut työstä, muttei myöskään vihannut lasta. Ja niin tilanne kärjistyi siihen, että paria kuukautta ennen kun tyttö ehti täyttämään

vuoden, isä pakkasi tavaransa ja jätti tytön, tytön veljen ja lasten äidin. Äiti näki ikkunasta, miten lasten isää odotti toinen nainen auton luona, minne lasten isä käveli kantaen kaikkia tavaroitaan. Äidin oli pian muutettava asunnosta pois, sillä asunto oli lasten isän työsuhteasunto ja eron myötä asunto lähti alta. Äiti kuitenkin sai nopeasti asunnon muutamien kilometrien päästä toisesta kaupunginosasta, jonne hän lasten kanssa muutti kerrostalo kolmioon. Äiti sai kuulla, että lasten isä meni tämän samaisen naisen kanssa naimisiin ja oli siis ehtinyt tapailla naista jonkin aikaa heidän yhteisen avioliittonsa aikana. Myöhemmin kun tyttö oli jo iso, hänen isänsä kertoi tytölle tytön äidin pettäneen häntä jo tytön isoveljen vauva aikana ja ennen kuin äiti edes odotti tytön veljeä. Tämä ei kuitenkaan pitänyt paikkansa, sillä tyttö luotti äidin sanaan, joka oli kertonut asioita heidän avioliitostaan.

Avioero oli kova paikka koko perheelle, mutta äiti oli varma että vielä selviytyisi näiden lasten kanssa. Asiaa ei tietenkään auttanut se, ettei Petteri ollut normaali lapsi. Kun hän syntyi, äidiltä puhkesi umpisuoli ja Petterin vasen aivopuolisko vaurioitui. Kehityksessä vauriot näkyivät muun muassa myöhäisessä kuivaksi oppimisessa ja oppimisvaikeuksissa koulussa sekä sosiaalisessa kanssakäymisessä muiden ihmisten kanssa. Hänellä kuitenkin oli äärettömän hyvä musiikin tuntemus ja kädentaidot ammattilaisen luokkaa jo nuorena poikana.

Vielä ennen eroa, jota äiti ei osannut odottaa kaikista

riidoistakaan huolimatta, äiti mietti vauvaa odottaessaan erilaisia nimiä, sekä tyttöjen että poikien, kun 1980 -luvulla ei ollut ultralaitteita, joista olisi nähnyt sukupuolen etukäteen. Petteri kuitenkin tiesi, että äidin mahassa kasvoi tyttö. Hän oli päättänyt haluta pikkusiskon. Ja piste. Siitä ei neuvoteltu. Tämä suuri halu saada pikkusisko juonsi juurensa Petterin varhaislapsuudesta, jolloin hän, äiti ja isä asuivat Keski-Suomessa. Petterillä oli siellä ystävä, nimeltä Sari, kaunis tyttö, jota Petteri rakasti paljon. Petteri ja Sari olivat olleet erottamattomat naapurit keskenään. Ei ollut päivää, etteivätkö Petteri ja Sari olisi yhdessä viettäneet aikaa. Muutto pois pienestä kylästä oli ollut Petterille kova paikka, koska hänen oli hyvästeltävä Sari. Ei se Sarillekaan helppoa ollut, mutta hänelle jäi kylälle muita ystäviä. Petterillä ei ollut niitä muualla yhtään. Lähtöpäivästä alkaen hän oli toivonut sisimmissään, että hän vielä tapaisi ystävän, yhtä ihanan kuin Sari oli hänelle. Eräänä päivänä äiti ilmoitti Petterille olevansa raskaana. Petteri kysyi heti, oliko vauva tyttö. Äiti sanoi ettei tiennyt ja saisi vasta sitten tietää kun vauva syntyisi, kumpi sieltä tulisi. Petteri päätti heti, että vauva olisi tyttö ja tiesi oitis, mikä nimi vauvalle tulisi.

Kun äiti sitten ääneen mietti nimiä hieman ennen vauvan syntymää, Petteri suorastaan huudahti, ennen kuin äiti ehti edes avata suutaan:

”Se on Sari, äiti!” Äiti katsoi poikaansa kysyvällä ilmeellä:

"Sariko? Niin kuin meidän kylän Sari?" Petteri oli vakavissaan:

"Niin. Se on Sari. Niin kuin meidän oman kylän Sari."
Äiti piti myöskin nimestä, joten yhteistuumin äiti
päätty Petterin kanssa, että tyttö olisi nimeltään Sari,
jos vauva olisi tyttö. Ei äiti kyllä enää muita nimiä
miettinytkään, eikä edes sitä vaihtoehtoa, että vauva
saattaisikin olla poika.

Ja kuinka ollakaan, vauva olikin tyttö. Ja hänet
ristittiin Sariksi.

Lapsuus, joka kasvatti minusta minut

Äiti muisteli aina kuinka helppo lapsi olin vauvaiässä ja muutenkin alle kouluikäisenä. Vauvana en juurikaan itkenyt, ellen ollut sairas. Söin kiltisti, nukuin pitkiä yöunia ja nauroin kun olin valveilla. Jos halusin jotain, äännähtelin, mutta en koskaan huutanut kurkku suorana. Kun opin puhumaan, en enää hiljentynyt. Ja kun opin kävelemään, en enää pysähtynyt. Äiti aina sanoikin, että puhun kuin papupata ja olen kuin duracell-pupu, jota ei saa koskaan pysähtymään ja olemaan hiljaa. En edes nukkuessani ollut hiljaa, vaan puhuin ja pyörinkin sängyssä niin, että toisinaan mätkähdin lattialle. Olin myös yhteen aikaan unissakävelijä ja sekös sai äidin hätkähtämään aina hereille, kun kolistelin ulko-oven lukon kanssa.

”Minnekäs neiti on menossa”, kysyi kerran äiti.

”Pissalle”, olin vastannut.

Ja niin äiti oli varovaisesti ohjannut vastakkaiseen suuntaan, jossa vessa oli ja olin mennyt vessaan, jonka jälkeen olin hipsutellut toiseen sänkyyn, yleensä äidin viereen.

Kaikki päiväkodissa rakastivat minua, koska olin niin aurinkoinen ja kiltti tyttö. Kun olin parin vuoden ikäinen ja siirryin vauvaosastolta vähän isompien osastolle, olin halunnut mennä vauvaosastolle hoitamaan pieniä, vaikka olin itsekin vielä pieni.

Hoitoviettiäni kehittyi varhaisessa vaiheessa, enkä malttanut olla auttamatta edes saman ikäisiä kavereita. Olin heillekin sitonut kengännauhoja, laittanu hattua päähän ja tumppuja käsiin kun talvella olimme lähdössä ulos. Ja tämä hoitovietti oli ollut pientä. Neljän, viiden vuoden iässä se vasta alkoikin. Kun muut lapset olivat päiväunilla, Sari tyttö päätti alkaa siivoamaan. Olin mennyt siivoojan kaapille ja hakenut sieltä luutun ja yrittänyt alkaa luuttuamaan lattioita. Siivooja kuitenkin tuli väliin ja ihmetteli miksen ollut nukkumassa. Olin sanonut haluavani auttaa ja niinpä siivooja oli suostunut siihen, että pyyhin rätillä kun hän luuttuaa lattioita.

Näin siis päiväkodissa. Kotona 0-5 vuotta elämästäni oli ihanaa lapsuutta. Äiti tapasi sen miehen, josta mainitsinkin alussa, noin vuosi isän lähdön jälkeen. Miehestä tuli meille isän korvike. Mies meni äidin kanssa kihloihin ja onni kukoisti. Rakastin tuota miestä aivan hiltittömästi ja pidin häntä todella oikeana isänäni. Hän oli paljon enemmän isä kuin biologinen isämme koskaan. Hän välitti meistä kuin omista lapsistaan, joita hänelle ei ollut siihen ikään mennessä siunaantunut. Hän pomputti minua polvellansa, hän halusi että kävelen hänen selkensä päällä, joka oli usein kipeä. Hän kertoi tarinoita työpaikaltaan, missä hän oli videokuvaajana ja kertoi ketä kaikkia oli siellä nähnyt. Tämä oli minusta jännittävää, koska hänen työpaikkansa oli lasten ohjelma, jota tykkäsin katsoa televisiosta. Hän kertoi, miten oli tavannut rakastamiani hahmoja ja jutellut

heille minusta. Kerran yksi hahmoista lähetti Ollin mukana minulle kuvansa postikorttina ja toivotti kaikkea ihanaa elämääni. Tämä oli todella iso juttu tuolloin pienelle tytölle.

Kun äiti ja Olli olivat aikuisten kesken rentoutumassa työpäivän päätteeksi tai joskus viikonloppuna ja sattuiivat istahtamaan kotikaupunkimme tunnettuun ravintolaan olut tuopillisen ääreen, Olli sanoi aina, vain yhden tuopin jälkeen.”Ja nyt me lähdemme kotiin Sarin ja Petterin luokse.” Olli piti aina huolen, ettemme joutuneet olemaan yksin, ilman äitiämme ja hänen elämässämme ollessaan, ilman isää. Hän oli aina läsnä, silloin kuin ei ollut töissä tai emme yöpyneet hänen asunnollaan. Hän asui aivan valtavan ihanassa vanhassa kerrospuutalossa upealla näköalapaikalla, vanhassa kaupungin osassa mukulakivien ympäröimänä. Hänen olohuonettaan, joka oli myös makuuhuone, koristi upea pöytätakka, joka oli kuin posliinista, virallisesti kaakelitakka, jota en pienenä tyttönä tiennyt. Tiesin vain, että se näytti posliinilta. Se lämmitti turvallisesti koko huonetta ja sai aikaan hellyyttävän tunteen ja rakastettavan olon. Hänen asuntonsa ikkunalaudat olivat leveät, joilla oli ihana istua ja katsella ulos ikkunasta. Sellaiset, jotka tehty joskus 50-luvulla vanhoihin taloihin, rakenteisiin suoraan. Eivät olleet siis erilliset, myöhemmin asennetut ikkunalaudat.

Eräänä päivänä, kun tuo kaikki oli loppunut, toivoin aina sisimmissäni, että tämä kaikki jälleen toteutuisi uudelleen.

Kirja kertoo kovan elämäntarinan elämästä ennen ja nyt. Kirjan ensimmäinen osa: yhden suomalaisen naisen elämäntarina on vain pintaraapaisu ja hiukan pintaa syvemmälle menevä kertomus kirjailijan eri elämänvaiheista, koetuista asioista elämässä, ihmissuhteista, rakkaudesta, uskosta, toivosta, menetyksestä, petetyksi tulemisesta, yliluonnollisuudesta, erilaisuudesta, ajatuksista, oivalluksista, näkemyksistä ja mielipiteistä.

Kirjailija aloitti kirjan, koska hän halusi auttaa muita vastaavia kokeneita, selviämään menneisyyden haamuistaan. Kirja on vertaistuki eri elämäntilanteissa eläville ihmisille, joilla elämä ei ole ollut helppoa.

Kirjailija on suunnitellut kirjalle jatko-osaa, joka menee pintaa syvemmälle. Totuuksia asioista, joita kukaan ei ole osannut edes ajatella, niitä, joita on haluttu aina pitää piilossa kaikilta.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi